

Den Ordning, der i Genhold til sidstnævnte Bestemmelse kan træffes, stemmer i det Væsentlige med den Maade, hvorpaa Burderinger for Tiden iværksættes i de af Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission behandlede Boer. — Reglen i § 15 udelukker selvfølgelig ikke, at Begyndelses- og Registreringsforretninger kunne udføres af en Fuldmægtig paa Skifterettens Begne i Overensstemmelse med den gjældende Ret, derunder navnlig ogsaa Resolution af 7de Mai (Girk. 6te Juli) 1799.

Saasnart Registreringen er iværksat, har Skifteretten at indkalde Arvinger og Legatarer til en Skiftesamling, jfr. § 16, som tillige giver Regler om Fremgangsmaaden ved denne Indkaldelse. Medens der her kun er Spørgsmaal om Indkaldelse til den første Skiftesamling i Boet, er der i de følgende Kapitler, jfr. §§ 20 og 59, givet Bestemmelser om, hvorvidt der skal udgaa nogen almindelig Indkaldelse eller, som det kaldes i Frdn. 11te September 1839, noget Arveproklama til Arvinger og Legatarer, indeholdende Opfordring til at give Møde ved Skiftebehandlingen i det Hele, og om Formen for saadan Indkaldelse. Ifølge § 16 skulle de Arvinger og Legatarer, hvis Opholdssted inden Riget er Skifteretten bekendt, have særskilt Underretning, der kan gives ved anbefalet Brev; men hvis ikke alle Arvinger eller Legatarer kjendes, eller nogen af dem ikke har bekendt Bopæl eller Opholdssted i Riget, skal der ske en offentlig Indkaldelse, der indrykkes to Gange i de for Skiftebekjendtgjørelser i Almindelighed bestemte Aviser. Det er anset rettest at overlade Bestemmelsen af Børslet til Skifterettens Skjøn, dog at det ikke maa være kortere end 1 og ikke længere end 6 Uger. Det er en Selvsølge, at det Børslet, der gives ved en offentlig Indkaldelse, i Reglen maa være længere end det, der gives ved en til Bedkommende personlig rettet Indkaldelse. I Indkaldelsen skal det udtrykkelig fremhæves, at det er den første Skiftesamling, hvorom der handles.

I den første Skiftesamling skal Skifteretten give Arvingerne og Legatarerne Underretning om Boets Formuestilstand, saavidt Oplysning herom haves, hvorefter Arvingerne opfordres til at erklære, om de ville over-

tage Ansvar for den Uddødes Gjæld eller ikke. I bekræftende Fald behandles Boet, forsaavidt det ikke udleveres Arvingerne til privat Skifte (jfr. § 74), efter Reglerne i Kapitel 4. Saaes der derimod ikke fra alle Arvingerne Erklæring om, at de vedgaa Gjælden, behandles Boet saaledes, at Gjældsansvar undgaaes paa den i Frdn. 8de April 1768 omhandlede Maade, jfr. Kapitel 3, og den i Medfør heraf indtraadte Konkursbehandling kan da ikke standses, blot fordi Arvingerne senere vedgaa Gjælden, men maa fortsættes, indtil Kreditorernes Fyldestgjørelse er sikret. Er der umyndige Arvinger, kan Erklæringen om Gjældens Vedgaaelse afgives af Børgen paa den Umyndiges Begne, dog at Skifteretten kan modsætte sig Vedgaaelsen, naar Retten antager, at den Umyndige udsættes for aabenbart Tab ved at overtage Gjældsansvaret. Herved har man brudt med den hidtil i Praxis almindelig fulgte Grundsatning, at et Dødsbo, blot fordi der er umyndige Arvinger, skal behandles saaledes, at Gjældsansvar undgaaes. Denne Fremgangsmaade havde vistnok ikke Hjemmel i Frdn. 8de April 1768, men skylbes en senere Retspraxis, der forudsættes som bestaaende i Pl. 26de Oktober 1792. Om det end maa erkjendes, at netop Hensynet til de umyndige Arvinger i en væsentlig Grad gjorde sig gjældende ved Indførelsen af den i Frdn. 8de April 1768 foreskrevne Behandlingsmaade, synes man dog efter Forordningens Grunde herved kun at have haft saadanne Tilfælde for Øie, hvor der ikke kunde have tilstrækkelig Kundskab om Boets Tilstand. Derimod var det vistnok ikke Forordningens Mening, at denne Behandlingsmaade af Hensyn til de umyndige Arvinger skulde anvendes ogsaa i saadanne Boer, om hvis Solvents der ikke var nogen Tvivl. I det foreliggende Forslag har man i alt Fald ikke troet at burde lægge et saadant Baand paa Arvingerne, at ethvert Dødsbo, rigt eller fattigt, skal gjenneegaa en Konkursbehandling, fordi der er en umyndig Arving. En saa vidtstrakt Dmhu for den Umyndige findes neppe noget andet Sted, og ligesom den jevnlig vil kunne medføre Tab for den Umyndige selv, saaledes er det i høj Grad ubilligt, at de andre Arvinger ubetinget